

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LA CARGA LLEUGERA

Conte de Grimm, dibuixos per D'IVORI

Una vegada hi havia una velleta que vivia enmig del bosc, acompanyada de tres oques. Cada matí sortia apolant-se en la crossa, i anava a cercar herbes tendres per les oques. Agafava fruites silvestres que tenia a l'abast de la seva mà, i carregada, malgrat els anys que aparentava tenir, retornava a la

barraca. Quan trobava algú saludable amicalment, però malgrat això, la gent estava estranyada de veure-la treballar tant, i a les criatures els hi feia una por tremenda i fugien en veure-la. La tenien tots per bruixa.

Un matí anava pel bosc, un jove agradable, sol i pensatiu, quan de sobte se li presentà al davant la velleta carregada amb un sac d'herbes i dos coves grans de fruita. — Avís, on aneu tan carregada? — Ella respongué: — És molt precís el

treballar, no tenim més ben estar i afegí: — Voleu ajudar-me a portar això a casa? — El jove i això no serà res per a vos, a més, la meva barraca és a l'altre cantó del turonet. — Noestic acostumat a treballar perquè el meu pare es comte i molt ric, malgrat això us ajudaré perquè em feu pena. — Si ho feu, només heu de caminar una hora i a més em portareu

les pomes i peres. — El noi va reflexionar en sentir parlar d'una hora de camí i de la càrrega, però la velleta no el va deixar tornar enrera, li posà el sac a l'espatlla i un cove a cada mà. Ja veieu, no pesa res. — Doncs

sembla que sigui ple de plom, no puc camí arí! — Ella l'obligà a dur-ho amb més mans modoses dels que podia esperar. En anar pel pla encara, però en pujar el turó no podia més, probà de descarregar-se

però el sac i les cistelles estaven enganxades al cos i braços, de manera que no podia fer res més que seguir pujant. La velleta li va dir que li donaria una bona propina, però el més s'hauria estimat que l'hagués descarregat. Al cap d'una estona la velleta va saltar al damunt del sac que el

noi duia a les espatlles i pesava més del doble d'una persona robusta. El xicot va pujar com pogué la muntanya i en arribar a dalt veié unes oques que els venien a rebre i una noia al darrera, més lleugera que la nit, malgrat tenir un tipus molt bonic. La veia obligada a dur-lo fins al peu de la barraca picant-li les cames amb un basto-

net. La noia li va preguntar que li havia passat. — Res, aquest xicot ha estat amable d'acompanyar-me fins aquí. A l'últim quan el noi anava a caure pel pes que duia, la velleta saltà i li permeté descarregar-se, ço que feu sense perdre un moment.

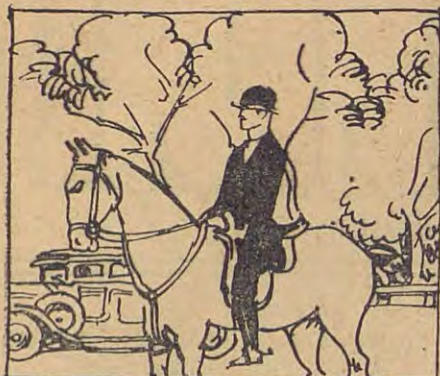
(Continuarà)

Comença amb un cop de puny i acaba amb un a'tre

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en MIRET

Trigaren alguns anys a tornar-se a trobar, per cert que quan es trobaren altre cop, les coses havien canviat un bon xic. Havia mort el pare de Josep M.^a i aquest havia heretat tota la gran fortuna que havia acumulat. A en Josep M.^a li tocà posar-se a administrar aquells béns, però com que era un ximplet acabat, sense altres dots que un gran stock de paveria, va voler espa-

terrorar les seves amistats i és féu construir una casa com un palau al carrer Muntaner.

S'embranchà en operacions de Borsa i com que tingué la desgràcia de guanyar les primeres jugades, això l'envaní, creient que els seus guanys eren deguts a la seva perspicàcia i arriacà sumes enormes q e el feren trontollar seriosament, manvant en gran manera

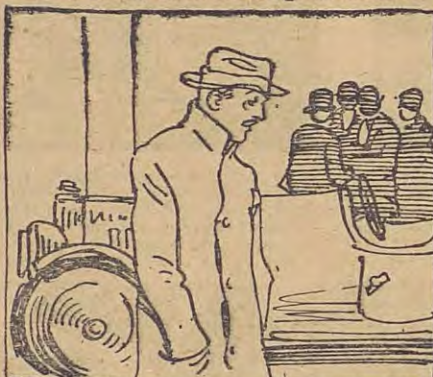

la seva fortuna. Entossudit volgué refer-se en noves operacions, però no aconseguí altra cosa que haver-se de desprendre del palau del carrer de Muntaner, ja abans d'haver-lo pogut habitar. Amb el que li quedava un cop saldat els deutes contrets, n'hauria tingut prou per a viure còmodament sense luxes i sense haver-se de privar de res del necessari, però ja estava

llençat en la pendent i continuà jugant i malgastant, fins que es va fer un embús tal de deutes, creant-se una situació sense sortida, que l'obligà a desprendre's dels mobles i quedar-se així al carrer.

Mentre la desfeta de la fortuna de Josep M.^a s'operava, Raül per la seva part, anava prosperant mercès al seu treball i a l'encert de les seves iniciatives que no es basaven mai en la sort,

sinó en la intel·ligència. Els mobles, objectes i ou omòvils de Josep M.^a foren posats a subhasta per a satisfer en part els seus deus. Raül ignorant a qui pertanyia adquirí el més bo dels tres autos, i així deixà per petites diligències el seu petit Citroën. En Josep M.^a es trobà en la necessitat de treballar per a menjar, però com que no estava acostumat ni preparat per a fer-ho i a més un orgull mal entès li

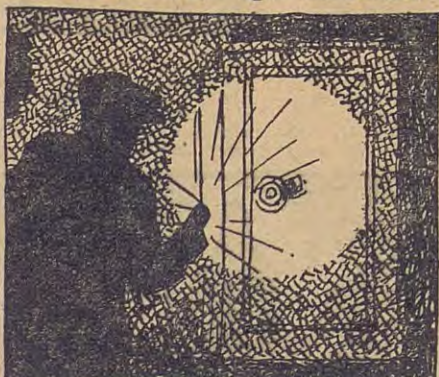

privava, va rebel·lar-se un temps, mentre aprofitant la llàstima d'algunes amistats, podia viure de «sablassos»... però les portes s'anaren tancant una darrera l'altra i es trobà amb què no podia comptar sinó amb ell mateix, i ell que es donava de menys de treballar, no es donà vergonya de fer alguns «tíms» que li permetien anar tirant.

Però a la llarga això no podia tenir

altre resultat que anar a parar a la presó com així li succeí. En Raul entant havia comprat una gran extensió de terreny a Calador i dividint-lo en carrers i places, féu un hermós barri que venia en molt bones condicions per a ell i per als compradors. logrant amb la seva traça fer-ne una platja de moda, valorant enormement el terreny i les cases que hi havia bastit. Simultàniament altres negocis i construccions contribuïen a fer créixer la seva ja grossa fortuna. Josep M.^a, a la presó féu amicament amb el cap d'una banda

de pillets, i en acabar la condemna, planejaren l'assalt a la caixa de Raül Cercós.

Poc s'ho pensava en Josep M.^a que aquell poderós Raül Cercós fos aquell que havia conegut en la seva infància, un «infeliç paleta» com ell l'anomenava. Amb totes precaucions lograren introduir-se Josep M.^a i el «Matamoros» en el despatx de Raül i quan ja tenien la feina força avançada, foren sorpresos per l'ex-«infeliç paleta» que els apuntava amb una pistola. Tocà un timbre i vingué un criat i lligà el «Ma-

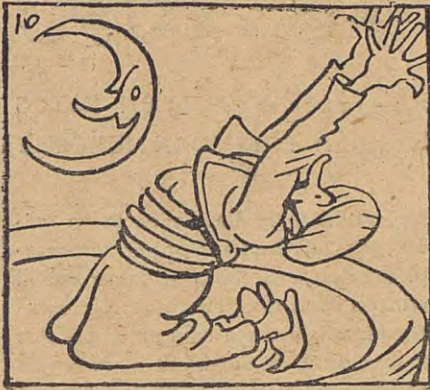
tamoros» i anava a lligar a Josep Maria, però en Raül no ho permeté: — Vés desgraciat, vés en nom de Déu, pots sortir lliurement. Vet aquí a què t'ha dut el teu orgull. Josep Maria ni donà les gràcies i encara en sortir digué despectivament: — Fas bé de deixar-me marxar, al capdavant tot el que tens, no pots haver-lo adquirit honoradament, som doncs «companys». Raül llavors es cegà i li descarregà un solenne cop de puny, que el féu anar a parar als peus del «Matamoros».

D'un viatge a la lluna

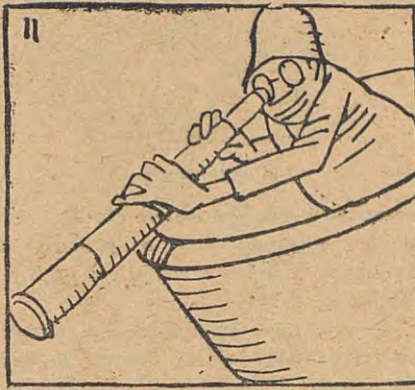
Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

per En GUILLEM D'OLORÓ

Alf-Oli, tot d'un plegat, s'agenollà, i alçant els braços al cel començà a implorar Al·lah i Mafumet. La causa n'era, que la Mitja Lluna apareixia amb tot son esplendor i el bon moro es sentia eternit. Juli Verd, mentres-

tant, amb la ullera, estudiava les protuberàncies de l'astre i calculava on anirien a parar. Aviat va veure que el cove es dirigia cap a la punxa superior de l'astre nocturn. Al cap de poques hores ja hi eren arribats i el pro-

fessor llençà una anella que s'enganxà a la punta de la Lluna, i restà el cove penjat en l'espai, gronxant-se suau-ment.

Boi XVI, rei dels llunàtics, veié aquell estrany aparell des de la fines-

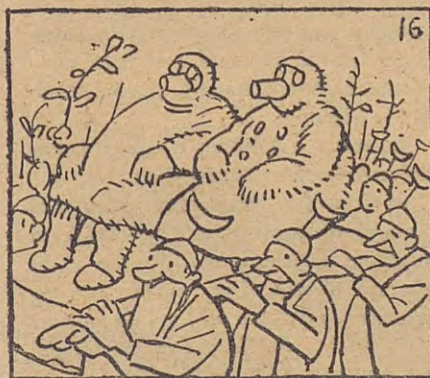
tra del seu palau i de seguida hi envià una comissió a contractar els dos cosmonautes per a donar una representació en un dels nombrosos Circs que hi ha a la Lluna. Perquè el bon monarca creia de bona fe que es tractava

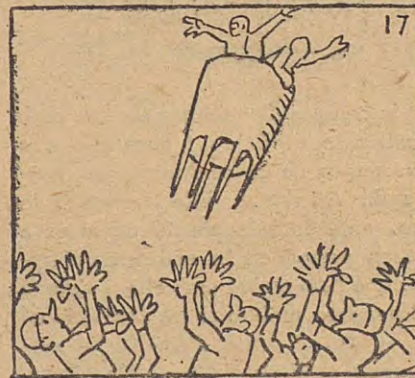
d'una companyia d'equilibristes. Quan Juli Verd i Alf-Oli foren presentats al seu davant, Boi XVI els féu un discurs que el professor no l'entengué, però Alf-Oli sí perquè havia estat intèrpret d'en Cook a Constantinoble i sabia

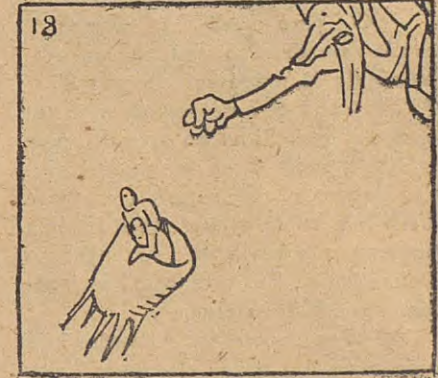
totes les llengües, fins la de vedella amb pèsols. El bon rei els demanava una exhibició de llurs habilitats. Alf-Oli hi accedí i de seguida ells i el cove foren transportat en triomf al Circ de Clàvius, el més gran de la Lluna.

Allà, davant els llunàtics, Juli Verd i Alf-Oli pujaren al cove i donaren dues o tres voltes al Circ entre els aplaudiments de la gernació. Afortunadament s'esqueia que tots estaven de bona lluna i així tot ho trobaven bonic. Però quan Juli Verd volgué fer

un *looping*, el cove caigué a terra (a lluna, millor dit) amb tanta violència que la lluna s'esquerdà. Boi XVI, enu- jat, cridà que els faria pagar el compte del vidrier, i si no s'apressen a fugir, els llunàtics els haurien trinxat amb la mitja lluna fins a fer-ne man-

donguilles. Els cove es llençà de nou a través dels espais, i amb acurada direcció anà a parar a l'Institut Frenopàtic de Les Corts, on Juli Verd i Alf-Oli encara hi són i m'han explicat aquesta història, que aquí fineix.

CONTES ARABICS

DOLÇA-AMIGA I ALÍ-NUR

(Continuació)

ADAPTATS PER JOAN GOLS
IL·LUSTRACIONS DE JOAN JUNCEDA

meva in'antesa, li he entregat el meu cor i li he jurat per Al'lah ésser eternament la seva esclava. I, oh senyora! jo crec haver fet bé així! Perquè jo us ben juro que prefereixo ésser l'esclava del vostre fill a ésser l'esposa legítima del mateix Califa que regna a Bagdad! I per res del món, encara que em costés la vida, renunciaria a ésser d'Alí-Nur!

— Ai, filla meua! — féu la mare d'Alí-Nur. — Quina desgràcia per tots nosaltres! Alí-Nur, el meu fill t'ha enganyat amb tota la seva poca vergonya!...

I començà a plorar i a desesperarse. I totes les esclaves feren el mateix que la mestressa.

Perquè allò que més por feia a la mare d'Alí-Nur era el compromís que això representava pel seu marit el Visir, el qual havia comprat Dolça-Amiga per encàrrec del Soldà i, per tant, en trobar-se en una situació tan compromesa, no obstant i ésser un home bo i generós, encetat, podia fer una desgràcia amb el seu propi fill!

Mentre estaven així el pare d'Alí-Nur, el Visir Fadleddín ben-Kakan entrà i veié totes les dones en la desolació i en plors.

— I ara! — féu el Visir: — Em voleu dir el que passa?

Aleshores la seva muller s'alçà, s'eixugà les llàgrimes i digué:

— Oh pare d'Alí-Nur! Jura'm per la vida del Profeta (que sobre ell siguin la preguera i la pau d'Al'lah!), que et conformaràs amb tot el que et diré. Si no ho vols així prefereixo la mort abans que parlar-te!

Llavors el Visir jurà i la mare d'Alí-Nur contà al seu marit la mala passada que havia fet d'enganyar na Dolça-Amiga per arrencar-li el jurament de fidelitat eterna.

Alí-Nur n'havia fet de verdes i de madures a son pare i a sa mare i per això, el Visir, en oir explicar la que acabava de jugar-los, quedà aterroritzat i s'esquinçà les vestidures, es pegà cops de puny al pit i al rostre, es mossegà els punys, s'estirà els cabells i la barba i reboté lluny el turbant tot desesperat. La seva muller provà d'aconhortar-lo dient-li que ella

s'encarregava de donar-li els deu mil dinars d'or, els quals es procuraria venent part de les seves joies; però el Visir replicà:

— Ah, desgraciada muller! Creus tu que és pels deu mil dinars que em desespero? És pel meu honor i per la meua pròpia vida que estan en perill, pel que temo!

— Però home! — féu ella. — El Soldà ignora l'existència de Dolça-Amiga. Tu pots despendre altres deu mil dinars

tes, prengué un dia, de les teves caixes, deu mil dinars d'or per comprar-te una esclava. I has de saber que al cap de pocs dies l'esclava fou comprada: Una esclava com no en podries trobar altra de semblant al món. En veure-la tan extraordinàriament hermosa, el teu fidel Visir digué al seu fill Alí-Nur: «Pren-la, fill meu! Val més que sigui per tu, aquest tresor, que no pas per aquest vell Soldà qui tan confia en la meua honorabilitat.»

I el seu fill es féu amo de la meravellosa esclava que t'era destinada!

A aquestes paraules del meu enemic Sauf, el Soldà que m'estima, es negarà a donar-li crèdit; però ell insistirà i li demanarà: «Permet-me de invadir amb tos soldats la casa de Fadleddín i jo et portaré l'esclava, de la qual et parlo, i tu podràs amb els teus propis ulls veure tot el que acabo de denunciar-te!»

Aleshores el Soldà, que és feble, li permetrà de venir contra nosaltres, arrencarà Dolça-Amiga dels nostres braços per llençar-la als peus del Soldà, el qual en interrogar-la, haurà de saber la meua ignominia i la meua vergonya de l'avis d'ella mateixa!

Llavors jo seré durament castigat per la mà justiciera del Soldà, i seré objecte de desprecis i de burla per aquells que avui em respecten i m'estimen! I el meu enemic serà enlairat i jo podré la vida i la hisenda!

La mare d'Alí-Nur, a aquestes paraules del seu espòs replicà:

— Creu-me, espòs meu! No parlis a ningú d'aquest afer i veuràs com ningú no en sabrà res. Confia en la voluntat d'Al'lah i ja veuràs com no passarà res del que no hagi de passar.

El Visir, aleshores, es calmà pel que respecta a les conseqüències del present, però quedà indignadíssim contra son fill Alí-Nur.

Alí-Nur, en fugir de la cambra de Dolça-Amiga, se'n anà al carrer i vagabundejà durant tot el dia i esperà que fos arribada la nit per tornar d'amagat a casa i esmunyir-se a la cambra de sa mare, al departament de les

en la compra d'una altra esclava amb destinació al Soldà i nosaltres ens guardarem na Dolça-Amiga pel nostre fill Alí-Nur. Ella l'estima, ja ara, amb tota la passió de la seva ànima perquè ell ha endevinat el tresor que hem trobat amb ella, puix que és perfecta amb totes les perfeccions!

— Mes ai! Mare d'Alí-Nur! — respongué el Visir. — Tu oblides l'enemic que nosaltres deixem al darrera: El segon Visir El-Mohin ben-Sauf, el qual, un dia o altre acabarà per saber-ho tot! Quan aquest dia arribarà, Sauf acudirà a la presència del Soldà i li dirà: «Oh mon rei i senyor! Vet ací que el Visir que cada dia t'aconSELLA i de la fidelitat del qual no dub-

dones, per tal d'evitar la còlera de son pare el Visir. Sa mare, en veure'l li féu un gran sermó; però acabà per abraçar-lo i besar-lo i perdonar-lo. I l'amagà ajudada per totes les altres dones, les quals l'estimaven així mateix i l'aconsellaren de guardar-se de les ires del Visir. I així passà una bona meada, durant la qual Alf-Nur, de dia se'n tenia d'anar de casa i tornar d'amagat a la nit, a la cambra de sa mare, en la qual, en secret, es veien amb sa estimada Dolça-Amiga.

Un dia la mare d'Alf-Nur veu el seu marit de bon humor i aprofità l'ocasió per dir-li:

— Fins quan, oh espòs meu! penses servir aquesta còlera contra el nostre fill Alf-Nur? Es cert que hem perdut l'esclava, la qual no pots portar al Soldà perquè ella mateixa et perdria en confessar-li que no vol ésser d'ell sinó del nostre fill! Però és que vols perdre així mateix Alf-Nur? Perquè jo veig ben clar que si aquest estat de coses continua així, el nostre fill fugirà per sempre de la casa paterna i aleshores serem nosaltres els que el plorarem, aquest fill únic, el fruit de les nostres entranyes!... — I la bona mare hagué d'eixugar-se les llàgrimes que li havien lliscat galtes avall.

I el Visir, emocionat, li digué:

— I com ho fariem per fer-lo tornar?

I ella li respongué:

— Mira: Aquesta nit vina a la meua cambra. Segurament Alf-Nur vindrà. Quan tu el veuràs faràs com si el volguessis matar; però acabaràs per perdonar-lo i donar-li Dolça-Amiga per muller. Car Dolça-Amiga, pel que jo mateixa he pogut veure és perfecta en tot i per tot, i estima de tot cor el nostre fill i jo sé que ell, així mateix, està ben enamorat d'ella. Llavors jo et donaré, tal com vaig dir-te, els deu mil dinars per que puguis comprar una altra esclava per al Soldà!

El Visir s'avingué al pla de sa mu-

ller i, al vespre, en entrar Alf-Nur a la cambra, se li abalançà al damunt, el tirà a terra i es llevà un coltell i féu com si anés a occir-lo. La mare féu un xiscle i es precipità entre el seu marit i el seu fill.

— Què fas, espòs meu!

— El vull matar! — feia el Visir, irat.

— Ell s'ha ben penedit!

I Alf-Nur, ajegut en terra, digué:
— Oh pare meu! Tindràs cor per sacrificar-me?

Aleshores el Visir, amb els ulls plens de llàgrimes respongué:

— I tu, desgraciat! com has gosat atemptar contra la meua pau i, potser, contra la meua vida!...

El Visir acabà per perdonar el seu fill, el qual s'alçà i besà la mà de son pare i la de sa mare i romangué en una actitud sotmesa i respectuosa.

— Vols, doncs, de debò, per muller na Dolça-Amiga? — li preguntà al cap d'una estona de silenci.

— Oh sí, pare! Jo la vull per muller! — respongué amb passió Alf-Nur.

— Doncs jo te la concedeixo amb una sola condició: Que em juris que mai prendràs en mulleratge legítim altra muller mentre ella visqui; que

mai la maltractaràs i mai te la vendràs per res del món!

— T'ho juro per la vida del nostre Profeta i sobre el llibre sagrat del Koran!

— Si així ho fas, la meua benedicció t'acompanyarà per sempre, i si no, sobre el teu cap caigui la meua maledicció!

Després d'això, la joia més completa invadí el palau del Visir i les noces d'Alf-Nur i Dolça-Amiga tingueren lloc, si bé en la intimitat per no despertar sospites ni recels, amb la més gran alegria que hom pugui imaginar-se.

I visqueren una bona anyada en la benaurança i en la felicitat més enviables.

Al cap d'aquest temps, el pare d'Alf-Nur caigué malalt: En eixir del bany, un dia, agafà un refredat tan fort que li donà una febre que en pocs dies el deixà una ombra del que havia estat. En sentir que l'hora de la seva mort s'atansava cridà el seu fill Alf-Nur i li parlà així:

— Fill meu: Tota benaurança té un límit; tot el bé té un terme; tot termini, un venciment i

tota copa un beuratge amargant: Avui a mi em toca el torn de beure amb la copa de la mort! Només vull fer-te dos encàrrecs abans de morir. L'un és, que no perdis de vista les darreries de l'home i l'altre que curis sempre ben amament de ma filla estimada, ta fidel muller Dolça-Amiga!...

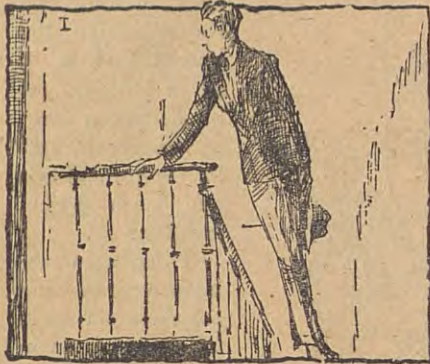
Després recità els dos actes de fe de la religió musulmana:

— Jo testimoni que no hi ha altre Déu que Al·lah! I jo testimoni que Mohammed és el profeta d'Al·lah!

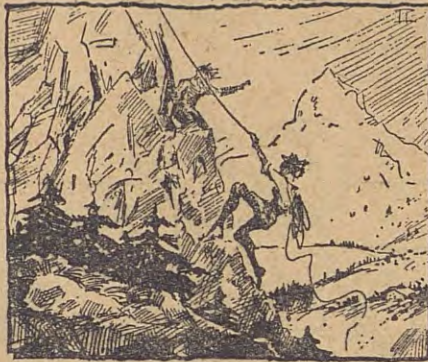
Després exhalà el seu darrer sospir i el seu nom fou escrit per sempre més entre el dels elegits benaventurats.

(Continuarà)

Contradiccions

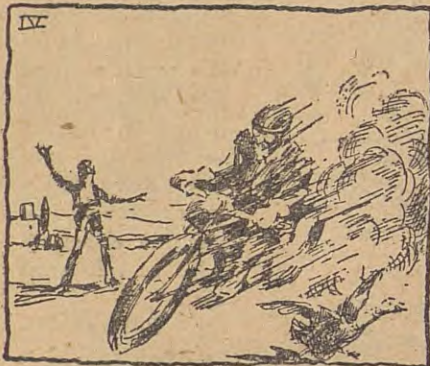
I
Es una cosa pesada viure tan prop del terrat; arribes a dalt suat, la cara congestionada i el respir afadigat!

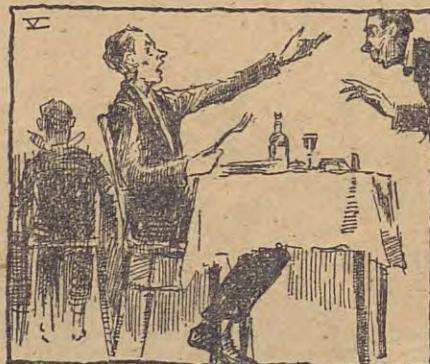
II
Quina joia l'alpinisme, que bonic és el pujar i els records amuntegar! no hi ha res com el turisme per al cos exercitar.

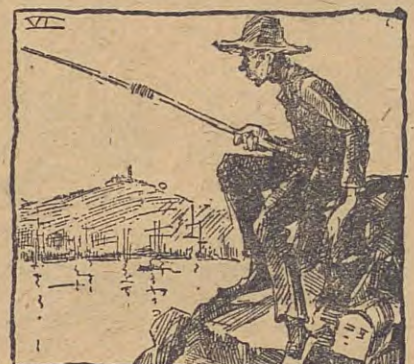
III
Quina pols! faci el favor de no espolsar les estores al carrer a aquestes hores. M'ha posat tot fet un porc a mi i a aquestes senyores!

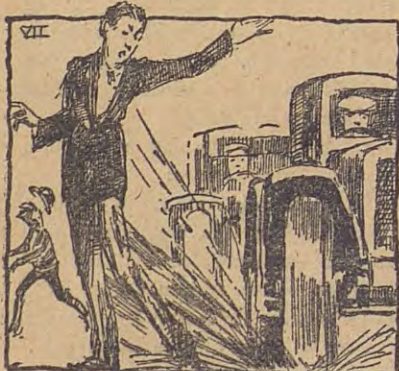
IV
La moto és un goig sens fil córrer per la carretera amb núvols de polsegua! Vaja, no em puc divertir pas de cap millor manera!

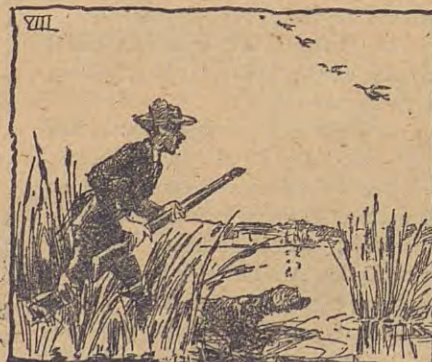
V
Dimontri de restaurant! Mitja hora estic esperant que em portin un tall de lluç! Això ja és un gros abús! Aquí mai més m'hi veuran.

VI
La pesca amb canya m'agrada. Es cert que triga a picà i passa alguna vegada que en tota la matinada no pesques res, prò què hi fa!

VII
Quins carrers a Barcelona més mullats i plens de fang! Caminar-hi fàstic dona, passa un auto i la fas bona si portaves vestit blanc!

VIII
Oh, dels ànecs la cacera dintre l'estany enfangat és un esport de primeral mai tan fort he distrutat com en aquesta fanguera!

IX
Així hom rondina amb furor d'allò que altres cops admira, car ja digué Campoamor: «Tot és segons el color del cristall amb què hom ho mira.»

— Xelfn, vina! que vols fer descarrilar el tren?

(De The Passing Show)

EL FALS HIPNOTITZADOR

Barnum, el cèlebre director de Circ que amb tant d'èxit operà el segle passat a Nord-amèrica, era famós per les seves genialitats. Una vegada havia posat al programa l'anunci d'una sessió d'hipnotisme i quan arribà l'hora de la representació, l'hipnotitzador no va comparèixer.

Barnum, lluny d'amoïnar-se, decidí represe tar ell mateix el paper de màgic. Instruí una noieta equilibrista en el que havia de fer i sortí a la pista a actuar.

El públic el va conèixer i va començar a xiular-lo, però ell, impàvid, va fer asseure la nena en una cadira i va posar-se a magnetitzar-la. Al cap de pocs moments, la nena va fer veure que s'adormia i ell llavors començà a menar-li fer coses, que la suposada adormida complia al peu de la lletra.

Però el public seguia protestant i

crident que allò era una combinació. Llavors Barnum es dirigí als sorollosos i els digué amb fermesa:

— Que baixi algú de vostès a la pista i si abans de cinc minuts no l'he posat en el mateix estat que aquesta noia, li donaré cinquanta dòlars.

Un home fornit baixà entre els aplaudiments del públic i plantant-se davant de Barnum li digué:

— Vejam?

Barnum començà a hipnotitzar-lo i, naturalment, l'home no s'adormia ni a tiros. Quan hagueren passat tres minuts, el fals hipnotitzador es tragué el rellotge i digué:

— Em queden encara dos minuts de temps, i, mentrestant, per demostrar que una persona en aquest estat hipnòtic és insensible al dolor, vaig a tallar un dit a la nena adormida.

Sentir això la nena i fugir fou tot u.

— I ara! on ha anat la nena! — exclamà Barnum. — Vols-t'hi jugar que estava desperta i m'ha sentit!

— I és clar, que estava desperta, — féu l'home que esperava que l'hipnotitzessin.

— Justa! — exclamà Barnum. — Ella estava desperta i vostè també, de manera que ja veu com en menys de cinc minuts l'he posat en el mateix estat que ella i, per tant, no he de pagar els cinquanta dòlars.

FAULES D'ISOP

E. llop i l'ovella

Un llop, malferit pels gossos, estava ajagut a terra. Com que no podia procurar-se menjar, en veure una ovella li demanà que li dugués aigua del riu proper. «Si em dones beure, jo ja trobaré menjar. — Sí, si et dono beure, respongué l'ovella, seré jo qui pagaré el teu menjar.»

La faula va per al malfactor que posa paranyes hipòcrites.

JUSTICIA RÀPIDA

Una gran senyora russa, cercava dida pel seu fill.

Una amiga seva, duquesa i senyora de molts pobles, li proporcionà una dona d'entre les seves serves, però al cap de quinze dies se l'emportà altra vegada, usant del dret feudal que tenien els nobles russos de disposar a llur caprici dels serts o pagesos.

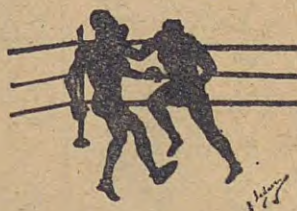
La mare del nodrissó presentà una denúncia als tribunals reclamant que li tornessin la dida, perquè el canvi de llet podia ésser perjudicial a la criatura. El procés fou declarat d'urgència.

Cert temps després, un dia que el coronel de la Guàrdia Imperial revisitava ses tropes, un correu urgent li dugué un plec segellat. El coronel l'obrí i veié que era la sentència del tribunal ordenant a la duquesa a posar a la disposició de la mare atribulada la dida que li havia pres.

Malauradament, l'infantó feia quaranta anys que estava desmamada... i era el susdit coronel de la Guàrdia!

- Que ha tornat el nen?
- Sí, senyora.
- Quan?
- No ho sé, no l'he vist.
- Docs com sap que ha tornat?
- Perquè falten dos préssecs a la fruitera.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 630 — Ramon Costa

N.º 631 — Josep Paituvi

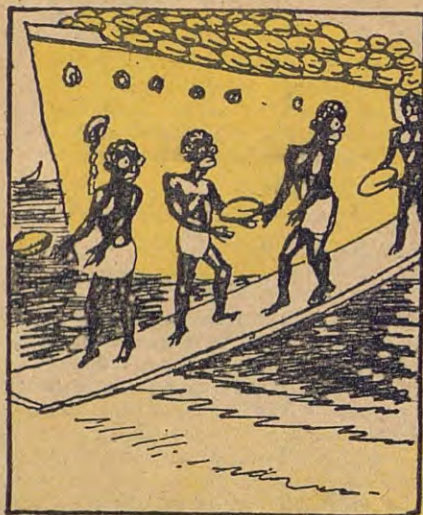
N.º 632 — Josep Puig

N.º 633 — Lluís Salmurri

Redacció. Administració: Cardenal Casañas, 4
Impremta: Carrer de Mutaner, 24, interio

AVENTURES DEL CAPITA PAU SABATA

El vendre massa barat
terratrèmol ha causat.

A Ocata ha desembarcat
i duu els cocos al mercat.

Una muntanya imponent
els seus negres en van fent.

Fins d'Alella i de Teià
to'hom ho ve a contemplà.

Quan el turó s'ha acabat
en Sabata hi ha pujat.

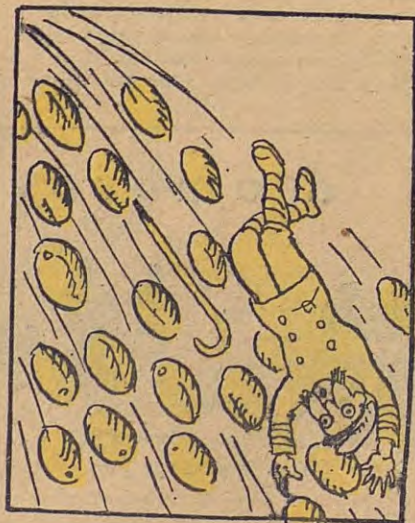
— Gent de Maresmal tindreu
ara els cocos a poc preu!

Una gentada molt gran
els cocos li va comprant

Els treuen tots d'un costat
sens pensà en la gravetat.

I la gravetat irada
causa una grave ensulsiada.

I com en Sabata ha dit,
tothom rep coco gratuït.

TÓN!